

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۰۱ اکتوبر ۲۰۲۰

"هر سخن جائی و هر نکته مکانی دارد"

۱

چهارشنبه- ۰۹ میزان ۱۳۹۹ - کابل: با تأسف شناخت من از سایر ملل محدود به مطالعاتی است که در مورد انجام داده ام و هیچ گاهی فرصت و امکان آن مساعد نبوده است تا از طریق تماس مستقیم با آنها، شناختی مستقل و بر مبنای پرائیک خودم از آن ها داشته باشم. مگر در مورد هم وطنانم، علی رغم آن که در ۴ دهه اخیر مشکلاتی جهت ایجاد تماس با تمام اقوام ساکن در افغانستان وجود داشته و بیشتر از همه نوکران و جواسیس اجانب سخت کوشیده اند تا مانع نزدیکی و پیوند اقوام مختلف گردند، این فرصت را داشته ام تا در طیف دوستان و آشنایانم، و به گفته سعیدی حنا بین یاران گرمابه و گلستانم، افرادی از تمام ساکنان افغانستان داشته باشم. از همین رو در یادداشت امروز بر یکی از ضعف ها و امراض مزمن در بین تمام اقوام ساکن این کشور که من همیشه از آنها با کلمه مردم و یا مردم ما یاد نموده ام، می پردازم؛ امیدوارم به جای پنداندن رگ گردن و ابراز عصبانیت، دوستان و آشنایان و هموطنان عزیزم راجع به صحت و سقم انتقاد فکر نموده، هرگاه قبول دارند که ما این عیب را داریم، جهت رفع آن کوشا باشیم.

عیبی که بین ما وجود دارد و اگر صادقانه با آن برخورد نمائیم همه ما در زندگی نه تنها شاهد آن بوده ایم، بلکه خود ما نیز به درجات مختلف به همان سان عمل نموده ایم، جدی نگرافتن طرح مسایل سیاسی و فراموش کردن این که "هر سخن جائی و هر نکته مکانی دارد" می باشد. به طور مثال:

تا جائی که تجارب خودم نشان می دهد و چه بسا شما هم تجربه نموده باشید، هرگاه از مردم حنا از دوستان و آشنایان دعوت به عمل آورید که بیائید فلان شب در فلان سالون گردهم جمع شویم و راجع به اوضاع کشور و چگونگی آینده خود و فرزندان ما صحبت نمائیم، ۸۰ الی ۹۰ درصد دعوت شدگان، خیلی صریح پاسخ خواهند داد "ما اهل سیاست نیستیم، ما را به کار سیاسی غرض نیست، از سویه ما بالاست، مشکلات و ...". از جمع ۱۰ الی ۲۰ درصد بقیه برخی ها با مراعات نزاکت ها و یک نوع "دیپلماسی" که بیشتر فریبکارانه است، وعده خواهند کرد بدون آن که بدان عمل نمایند، در نتیجه با تمام تلاش نمی شود از صد آدرس دعوت، ۲۰ تن در چنان جلسه ای در کنار هم جمع شوند.

با قبول این اصل که فعالیت سیاسی بایست و می باید امر آگاهانه و داوطلبانه باشد و هیچ جبر و اجحافی در عقب آن وجود نداشته باشد، مگر همین ما مردم و قتی به یک مناسبتی به خصوص خوشی و یا غم در مکانی جمع می شویم، اگر ده درصد وقت ما را صحبت در همان موردی اشغال نماید که عامل تجمع ماست، ۹۰ درصد دیگر را عمدتاً بحث های

سیاسی، از افغانستان و همسایه هایش گرفته تا خاور میانه و خاور دور، درگیری های آذربایجان و ارمنستان، جنگهای احتمالی بین چین و روس در یک جانب و ناتو در سمت دیگر، این که کدام یک زور هستند و از چه نوع سلاح هائی استفاده خواهند، حتا نوشتن نسخه های اجرائی برای ترمپ و پوتین و شی جین پینگ و ... احتوا خواهد نمود. مشاهده چنین امری گذشته از این که نمایانگر سیاسی شدن جامعه است و اگر آنها را به تجربه نشناخته باشی، که هیچ نوع پیگیری را در بحث ها به رسمیت نمی شناسند، به انسان چنان امید کاذبی می دهد که همان لحظه نزد چنان افرادی "دست پیر" بگیرد.

هموطنان گرامی!

از زبان دوستانی که مطالعات گسترده تر نسبت به من دارند، شنیده ام که "ستالین" زمانی گفته بود، "یک عنصر انقلابی می باید تلاش بورزد تا حتا محافل شخصی را به یک جلسه آموزش سیاسی مبدل بسازد" - نقل به مضمون - من نمی دانم که آیا واقعاً این حکم از "ستالین" برای ما رسیده است و یا نه، مگر آنچه را متیقن هستم هرگاه این حکم از شخص "ستالین" مانده باشد، با شناختی که از میزان جدیت وی در برخورد با قضایا ثبت تاریخ شده است، منظور وی هیچ گاهی چنان نبوده که وقتی حرفی را مطرح می نمائی نه به محلی که مطرح می شود توجه کن و نه هم به دنباله و عملی ساختن آن کوشا باش. چه باز هم از همان "ستالین" نقل می کنند که هرگاه بستر عملی برای یک طرح وجود نداشته باشد، بهترین طرح نه تنها ممکن است در روی کاغذ بماند، بلکه ممکن است نتایج ضد خود را نیز بار بیاورد.

ادامه دارد